

konstitutionelle Vanskelighed at kæmpe med, at de igjennem en Række af Aar have staaet i en stærk Opposition til Flertallet af Folkets umiddelbart valgte Repræsentanter, saa at de ikke gjennem lange Tider i noget væsentligt Punkt have kunnet samarbejde med Folkets Repræsentanter, ikke blot ved deres Udgang, men ogsaa i Løbet af deres Forretningstid, altsaa under deres egen eller Andres beslagtede Ansvarlighed, ere blevne belønnede med Tilbedelse af de høieste Titler eller Ordener. Naar noget Saadant skete uden at falde sammen med deres Modstandsstilling overfor Folkets Repræsentanter, da kunde det være af andre Grunde, af Hensyn til deres sociale Stilling eller af lignende Hensyn, som vel oftest ere de, der gjøre sig gjældende; men naar det fremkommer paa Tider, hvor deres Forhold lige over for den Befolkning, hvis Styre de have været, staar meget klart for det danske Publikum, saa kan det ikke undgaas, at Vælgerfolket ser i en saadan Udnævnelse — hvor Ansvaaret nu end maatte ligge for den — en Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa de have stillet sig overfor den danske Vælgerbefolkning, saa at det altsaa skulde være Gjenstand for udmærket Ros og Belønning, at en Regering modsætter sig gjennem Aaringer Folkets gjennem dets lovlige Repræsentanter udtalte Villie. Et saadant Forhold kan ikke undlade at faare Folkets Tølelse, og jeg er overbevist om, at jeg i den Henseende er en tro Lolk for disse Tølelser hos Folkets Flertal. Naar saadanne Udnævnelser fremkom til andre Tider, hvor Spændingen ikke traadte saa skarpt frem, og de Vedkommende ikke havde sat sig i saadant Forhold til Folkets Flertal, saa vilde det politisk Saarende, det Uheldige i saadanne Udnævnelser ikke have kunnet fremtræde saaledes efter den Maade, hvor paa man i øvrigt er vant til at se disse Udnævnelser fremsatte. Det er een Grund til, hvorfor jeg har troet, at man her burde bringe denne Sag paa Dmtale for at give et Udtryk for, at den almindelige, sunde Tølelse hos Folket ikke er med i den Retning, hvori vort Rang-, Titel- og Ordensvæsen gaar. Jeg kunde udføre dette dels videre og dels specialisere det mere; det skal jeg dog ikke gjøre; men jeg skal nævne fra en noget anden Sfære et enkelt Exempel, som utvivlsomt har stødt. En høitstillet Embedsmand, hvis Embedsforhold kan være saa vanskeligt, at man tilvisse ikke fra nogen Side vil lægge ham Hindringer i Veien for dets Udøvelse, har høit det Uheld at komme til at fortolke Grundloven paa en saadan Maade, at ikke blot Folkethinget har erkjendt Fortolkningen for grundlovsstridig, men den er ogsaa erkjendt derfor hos en Overdomstol her i Landet. Men omtrent samtidig modtager den vedkommende Embedsmand fra en fremmed Regering en Orden, saaledes som det staar oplyst i Bladene — jeg kjender ikke Patentet, det vedkommende Dokument — ikke for de Tjenester, den Vedkommende kan have gjort

mod et fremmed Land, men for de Tjenester, han har gjort mod sit eget Land i sit Embedsforhold. Det er en noget betænkkelig og noget mærkelig Stilling for vort Land, som tyder paa et Slags Afhængighedsforhold, at en fremmed Regering belønner vore Embedsmænd med en Titel eller Orden for Udøvelsen af deres Forretninger her hos os i vort Land. Dette tyder paa Noget, som ikke vidner om Selvstændighedsfølelse nok hos os; men beklageligt er det, naar en saadan Anerkjendelse falder sammen med det af mig antydede Stridt, saaledes at der bliver den Modsætning mellem vor Mening ogommen fra en anden Side angaaende et Hovedpunkt af den Bestaffenhed med Hensyn til vedkommende Embedsmand. Jeg vil sige, at, naar under disse Forhold en Regering under sit Ansvar desuagtet — og det er den egentlige Belønning — lader vedkommende Embedsmand bære en saadan Udmærkelse, da forekommer det mig, at det bliver et ganske seregent, betegnende Forhold. Jeg har kun fremdraget dette enkelte Forhold, ikke for Forholdet i og for sig, men for at vise, hvortil det kunde føre, og hvortil det i mange Tilfælde i mer eller mindre Grad har ført, at man overhovedet tillader danske Undersaatter at modtage fremmede Ordener — derimod er en af Bestemmelserne i mit Lovforslag rettet. Efter det, der nys er foregaaet, har jeg, som sagt, troet at burde bringe Sagen frem. De Betragtninger, der ere fremsførte mod det hele Titel-Orden- og Rangvæsen, gaa ud paa — og det vil stedse findes stadfæstet — at det er en Kræftskade i vort Samfund, at man omtrent kan regne paa, at en Fjerdedel af Befolkningen er paa Veien til at søge en saadan Belønning som deres Arbeides Maal i Stedet for, at deres Stræbens Maal skulde gaa i en anden Retning. Det er aabenbart Noget, der ødelægger mange fortrinlige Kræfter i vort Samfund, og det er aabenbart, at denne Afvikelse i ikke blot saa og saa mange Klasser, men ogsaa i saa og saa mange Numre i hver Klasse fører en Mand og Zone ind i Befolkningen, som er vidt forskjellig fra den, der er nedlagt i Grundloven, og hvorefter den ene retsfafne Mand i Virkeligheden er lige saa god som den anden. Dette Uvæsen — med dette Navn er det tidt nok betegnet af Andre — staar som en Modsigelse mod den i vor Grundlov nedlagte demokratiske Tanke.

Væjer: Jeg vil tillade mig at betragte det foreliggende Lovforslag fra en noget anden Side end den, hvorfra den ærede Forslagsstiller betragtede det. Jeg tror, at den ærede Forslagsstiller særlig har lagt Vægt paa Sagens alvorlige Side, og det skal ikke negtes, at den har en meget alvorlig Side; men for mig staar dog den lystige Side som den overveiende. Jeg skal lige saa lidt som den ærede Forslagsstiller indlade mig paa Lovforslagets Enkeltheder. Jeg tror, at dette